

Tên: Ngô Thanh Thảo

Trường: THCS Trần Bình Trọng

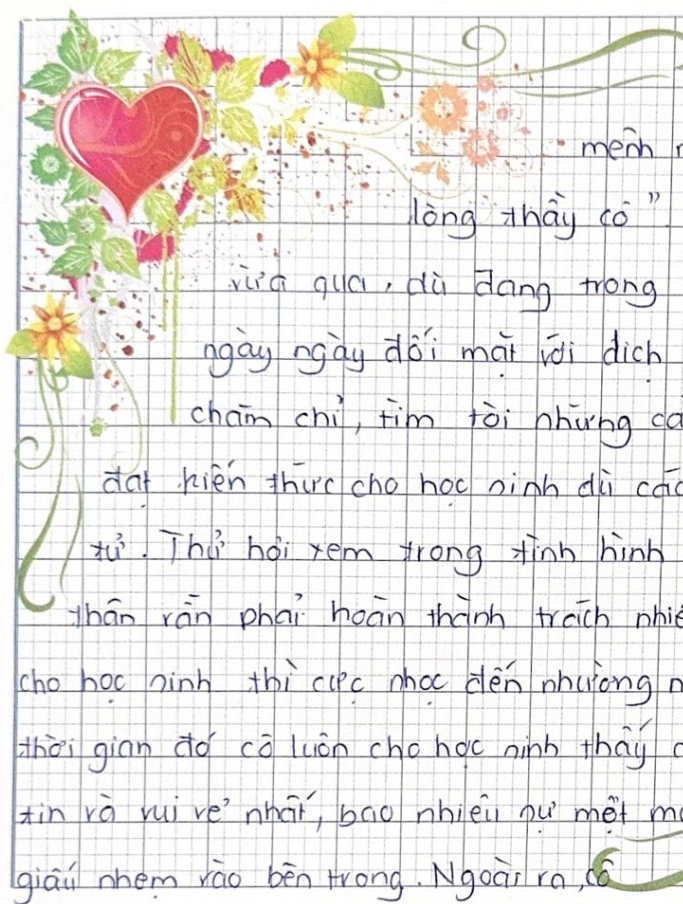
Lớp: 9A2.

Bài làm

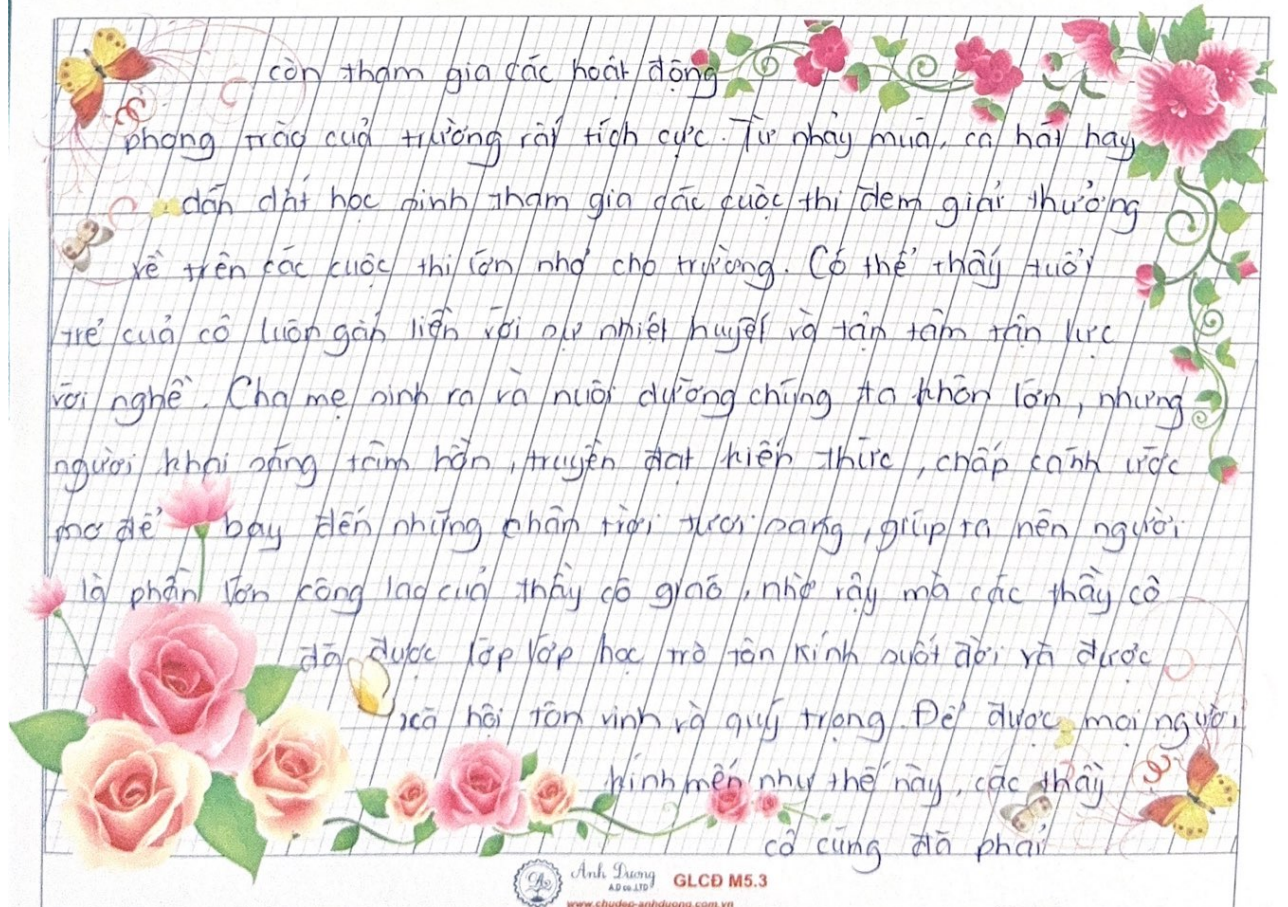
Lúc sinh thời Thủ tướng Phạm Văn Đồng đã từng viết: "Nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý". Bởi những người thầy người cô nê là những người chèo lái con đò tri thức, cùng đồng hành và đưa học trò đến bến bờ tương lai. Và sắp tới đây cũng có một ngày liên quan đến những người lái đò này đó là ngày 20/11. Nhân ngày 20/11 sắp tới, tôi cũng muốn tỏ lòng biết ơn đến một người cô mà tôi rất yêu quý, đó là cô Nguyễn Thị Quỳnh Như - một giáo viên dạy môn tin học trẻ tuổi nhưng lại rất tâm huyết với nghề.

Cuộc đời nhà giáo chớ biết bao chuyện đò, những người khách cấp bến bình yên nhưng vẫn còn đau đáu nhớ về người lái đò thân thương. Qua thời gian, qua năm tháng, từng lớp học mình trưởng thành và thành đạt luôn nhớ về những người thầy, người cô dịu dàng và chấp cánh cho ta bay cao, bay xa trên bầu trời kiến thức. Tuy vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường, nhưng cũng đã đồng hành cùng cô gần bốn năm trời, vì thế mà tôi luôn trân trọng và ngưỡng mộ ngọn lửa nhiệt huyết trong cô. Tuy cô còn khá trẻ tuổi, chưa có nhiều kinh nghiệm như những người thầy cô hi cựu khác trong trường nhưng sự tâm huyết và tận tâm của cô không thua kém bất kì ai. Mỗi người thầy, người cô nê có một cách giảng dạy của riêng mình, nhưng tình yêu thương dành cho các học trò của mình đều to lớn như

nhau cả. "Lòng nâu biển rộng
mênh mông, không nao bằng được tá
lòng thầy cô" Như trong đợt dịch bệnh Covid
vừa qua, dù đang trong tình thế dầu sôi lửa bỏng,
ngày ngày đối mặt với dịch bệnh nhưng cô vẫn miệt mài
chăm chỉ, tìm tòi những cách giảng dạy hay để truyền
đạt kiến thức cho học sinh dù cách nhau một màn hình điện
tử. Thử hỏi xem trong tình hình căng thẳng đó nhưng bản
thân vẫn phải hoàn thành trách nhiệm của mình đó là giảng dạy
cho học sinh thì cực nhọc đến nhường nào? Điều đặc biệt là trong
thời gian đó cô luôn cho học sinh thấy được vẻ nhiệt huyết, tự
tin và vui vẻ nhất, bao nhiêu sự mệt mỏi đều được cô
giấu nếm vào bên trong. Ngoài ra, cô

còn tham gia các hoạt động
phong trào của trường rất tích cực. Từ này mùa, cô hay
đến dẫn dắt học sinh tham gia các cuộc thi đem giải thưởng
về trên các cuộc thi lớn nhỏ cho trường. Có thể thấy tuổi
trẻ của cô luôn gắn liền với sự nhiệt huyết và tận tâm tận lực
với nghề. Cha mẹ sinh ra và nuôi dưỡng chúng ta khôn lớn, nhưng
người khơi sáng tâm hồn, truyền đạt kiến thức, chấp cánh ước
mơ để bay đến những chân trời tươi sáng, giúp ta nên người
là phần lớn công lao của thầy cô giáo, nhờ vậy mà các thầy cô
đã được lớp lớp học trò tôn kính suốt đời và được
xã hội tôn vinh và quý trọng. Để được mọi người
kính mến như thế này, các thầy
cô cũng đã phải

học sinh rất nhiều, đặc biệt là về sức khỏe.

Vì để có thể truyền đạt kiến thức cho học sinh, thầy cô phải nói to và lớn, lâu ngày rất có hại cho cơ họng và thanh quản. Vì thế cha ông ta thường nhắc nhở: "Muốn sang thì bắc cầu kiều, muốn con hay chữ phải yêu kính thầy". Bởi lẽ đó mới có ngày 20/11 để các thầy cô học sinh tỏ lòng tri ân đối với các thầy cô, người đặt cho các em tất cả, từ bài học đầu tiên đến lẽ sống làm người, chỉ dạy cho chúng ta từ những điều nhỏ nhất nhất đến những điều lớn lao hơn.

"Có một nghề bụi phấn bám đầy tay
Người ta bảo là nghề cao quý nhất
Có một nghề không trồng cấy vào đất
Nhưng nó cho đời những đóa hoa thơm"

Thầy cô là những người đồng hành và đưa ta đến bên bờ tri thức, cho ta những bài học quý giá cuối cuộc đời. Bởi lẽ có câu

"Mười năm rèn luyện đèn sách, Công danh gặp bước chớ quên ơn thầy". Nhân dịp sắp đến ngày 20/11, tôi muốn tỏ lòng biết ơn với cô như và cảm ơn cô đã đem đến tất cả nhiệt huyết, tận tâm hết mực với nghề. Cảm ơn cô cũng như tất cả các thầy cô giáo đã đóng góp sức mình vào công cuộc nâng người của đất nước đất Việt Nam.

